

Sygn. akt I ACa 753/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Zwierzyńska (spr.)
Sędziowie:	SA Mirosław Ozóg SA Dariusz Janiszewski
Protokolant:	stażysta Krzysztof Domitrz

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 2 czerwca 2015 r. sygn. akt XV C 1529/12

I/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że nie obciąża powoda kosztami postępowania w sprawie;

II/ w pozostałym zakresie oddala apelację.

SSA Dariusz Janiszewski SSA Małgorzata Zwierzyńska SSA Mirosław Ozóg

Sygn. akt I ACa 753/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r. oddalił powództwo G. S. przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W. o zapłatę kwoty 100.000 zł (punkt pierwszy), oraz zasądził od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód G. S. przebywał w Areszcie Śledczym w W. od dnia 4 września 2010 r. w związku z zastosowaniem wobec niego przez Sąd Rejonowy w Gdyni aresztu tymczasowego. Powód zajmował pryczę górną łóżka piętrowego znajdującego się w celi nr IV 10.

Cele w Areszcie Śledczym w W. po generalnym remoncie zakończonym w 2006 r. wyposażone zostały w nowy sprzęt kwaterunkowy, w tym w nowe łóżka piętrowe. Łóżka zaopatrzone są w drabinkę służącą do wchodzenia na górną pryczę. Drabinki mocowane są do ramy łóżka za pomocą trzech śrub, spośród których pierwsza mocuje drabinkę do ramy łóżka na wysokości pryczy dolnej, druga na wysokości pryczy górnej, a trzecia natomiast do słupka ramy łóżka za pomocą łyżwy, stanowiącej równocześnie barierkę ochronną pryczy górnej.

Drabinki łóżek piętrowych znajdujących się na wyposażeniu kwaterunkowym Aresztu Śledczego w W. nie stwarzały problemów polegających na ich odrywaniu się od ram łóżek podczas ich użytkowania przez osadzonych. Również administracji Aresztu Śledczego w W. nie zgłaszano tego rodzaju incydentów.

W dniu 11 marca 2011 r. około godziny 20:00 powód zeskoczył z łóżka.

Po zeskoczeniu z łóżka powód poczuł pieczenie i palenie w prawej pachwinie, uniemożliwiające poruszanie się. Wezwano pogotowie ratunkowe, które stwierdziło rosnący stopniowo guz okolicy pachwinowej. Powód został niezwłocznie skierowany i przewieziony w dniu 11 marca 2011 r. na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w W., gdzie został zaopatrzony medycznie o godzinie 1:00 w dniu 12 marca 2011 r. Stwierdzono, iż worek mosznowy powoda po prawej stronie wypełniony był niejednorodną tkanką będącą najprawdopodobniej krwiakiem.

W dniach 12 do 15 marca 2011 r. powód skarżył się na silny ból i obrzęk w okolicach worka mosznowego. W dniu 15 marca 2011 r. stwierdzono w badaniu cechy przepukliny pachwinowej prawoskrętnej, bez cech uwięzienia. W związku z tym powód w dniu 18 marca 2011 r. zastał przewieziony na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w W., gdzie został ponownie zaopatrzony medycznie. Podczas badania zdiagnozowano u powoda przepuklinę mosznową prawostronną niewymagającą pilnej interwencji chirurgicznej. W dniach od 31 sierpnia do 9 września 2011 r. powód był hospitalizowany na Oddziale (...) Szpitala Aresztu Śledczego w B., gdzie był operowany z dobrym skutkiem.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że spór dotyczył przebiegu zdarzenia z dnia 11 marca 2011 r., związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem a aktualnym stanem zdrowia powoda i przebyłym procesem leczenia powoda. spornym zakresie stanu faktycznego Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt, , jaki był stan zdrowia w chwili przyjęcia go do Aresztu Śledczego w W., przebieg i charakter zdarzenia z dnia 11 marca 2011 r. oraz zaistniały w jego wyniku przebieg procesu leczenia powoda. Treść zawarta w powyższych dokumentach była kwestionowana przez powoda, jednakże nie przedstawił on skutecznie dowodów celem wykazania faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy na swoją korzyść istotnego znaczenie.

Sąd pierwszej instancji dał wiarę w całości zeznaniom świadków J. P., B. D. i A. K.. Zeznania te znalazły odzwierciedlenie w pozostałym zebranym materiale dowodowym, w tym w szczególności w dokumentacji prywatnej zaoferowanej do akt sprawy oraz w wyjaśnieniach pozwanego w osobie dyrektora Aresztu Śledczego w W. M. U. (k. 653). Świadczyli ci w istocie potwierdzili stanowisko pozwanego, gdyż żaden z nich nie pamiętał wypadku powoda z dnia 2011 r. Powyżej wymienieni świadkowie zeznali również, iż łóżka piętrowe oddane do dyspozycji osadzonych a znajdujące się na wyposażeniu Aresztu Śledczego w W. oraz zamocowane do nich drabinki były stabilne i nieruchome i wedle wiedzy i pamięci tych świadków nie było wypadków związanych z ich użytkowaniem.

Sąd Okręgowy dał natomiast w ograniczonej mierze wiarę zeznaniom świadka P. H.. Świadek ten nie pamiętał ani osoby powoda ani wypadku z jego udziałem z dnia 11 marca 2011 r. Nie dał jednakże Sąd wiary zeznaniom świadka, w których twierdził on, iż znajdujące się na wyposażeniu Aresztu Śledczego w W. łóżka piętrowe były nieodpowiednio zamocowane i przechylały się, co powodowało wypadki polegające na tym, iż osadzeni z nich wypadali oraz że drabinki zamocowane do łóżek piętrowych ulegały podczas użytkowania odrywaniu. Świadek nie potrafił bowiem

podać bliższych szczegółów dotyczących swoich twierdzeń jak i w sposób bardziej konkretny opisać okoliczności wypadków,

Sąd Okręgowy dał w pełni wiarę zeznaniom pozwanego złożonym w osobie dyrektora Aresztu Śledczego w W. M. U., a eznanom powoda jedynie w niewielkiej części, w zakresie obrażeń, jakich doświadczył w dniu 11 marca 2011 r. oraz dolegliwości, jakich w związku z tym odczuwał w kolejnych dniach. W pozostałym zakresie zeznaniom powoda Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności. W szczególności Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda w zakresie przebiegu i charakteru zdarzenia z dnia 11 marca 2011 r. rzekomych nieprawidłowości po stronie pozwanego w przebiegu procesu leczenia i związku powyższych okoliczności z aktualnym stanem zdrowia powoda. Zeznania powoda bowiem nie mają odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie i są z nim niespójne.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód swoje żądanie oparł na twierdzeniu, iż wskutek zawinionego zachowania pozwanego Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w W., w imieniu którego działają funkcjonariusze Skarbu Państwa - Służby Więziennej Aresztu Śledczego w W. - doznał uszkodzenia ciała. Wskazał, iż podczas schodzenia z łóżka piętrowego w zwykły sposób zerwanu uległa drabinka, która była bardzo stara, w złym stanie, a jej metalowe elementy były zużyte. W wyniku powstałego wypadku powód uszkodził sobie jądra, a uraz, którego doznał nie został z winy pozwanego do końca wyleczony, w związku z czym powód pozbawiony został możliwości wykonywania swojego zawodu murarza - tynkarza.

W związku z powyższym domagał się ochrony materialnej na podstawie przepisów art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 444 §§1 i 2 k.c. w zw. z art. 445 k.c.

Na powódzie dochodzącym roszczenia z tytułu naruszenia jego dobra osobistego spoczywał na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia, że w ogóle do tego naruszenia doszło, jak również, iż odpowiedzialność za to naruszenie ponosił pozwany Skarb Państwa - Areszt Śledczy w W..

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał, iż w ogóle miało miejsce zdarzenie, na podstawie którego dochodził zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie.

Powód podnosił, iż podczas schodzenia z łóżka urwała się drabinka, okoliczność ta nie została jednak przez powoda potwierdzona - zaoferowani przez powoda świadkowie P. H., J. P., B. D. i A. K. nie potwierdzili, iż w dniu 11 marca 2011 r. miał miejsce przedstawiany przez powoda wypadek z jego udziałem. Z zeznań świadków J. P., B. D. i A. K. nie wynikało również, aby mieli wiedzę na temat innych wypadków związanych ze stanem technicznym znajdujących się na wyposażeniu Aresztu Śledczego w W. łóżek dla osadzonych.

Twierdzenia powoda nie uzyskały również potwierdzenia w postaci dokumentacji lekarskiej dotyczącej jego osoby. Dowód przeprowadzony z tych dokumentów zaprzeczył twierdzeniom powoda - wynikało z nich, iż powód w dniu zdarzenia zeskoczył z łóżka. Nie znalazły również potwierdzenia twierdzenia powoda dotyczące stanu technicznego łóżek na wyposażeniu Aresztu Śledczego w W. - dowód z zeznania świadków i dokumentów prywatnych ponownie wykazał, iż w rzeczywistości było przeciwnie .

W związku z powyższym nie ziszcila się przesłanka odpowiedzialności pozwanego w postaci zdarzenia, z którym system prawny wiąże jego odpowiedzialność (art. 415 w zw. z art. 417 k.c). Na marginesie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż powód w istocie nie wykazał również istnienia związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 11 marca 2011 r. a zgłoszonym uszkodzeniem ciała w postaci przepukliny pachwinowej prawoskrętnej Zaoferowana przez powoda dokumentacja medyczna dotycząca jego osoby nie przesądza o tym, że dolegliwości z jakimi powód miał do czynienia w okresie od 11 marca 2011 r. do dnia operacji miały w ogóle jakikolwiek związek przyczynowy z zeskoczeniem powoda z łóżka..

Powód wreszcie w ocenie Sądu a quo nie wykazał - ani nawet nie uprawdopodobnił - rozmiaru krzywdy, jakiej doznał w wyniku wystąpienia u niego przepukliny i wysokości należnego z tego tytułu zadośćuczynienia. Nie wykazał wreszcie związku pomiędzy jej wystąpieniem a jego aktualnym stanem zdrowia, w szczególności, że został pozbawiony możliwości wykonywania swojego zawodu.

Mając na względzie powyższe, na mocy art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 444 §§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 445 k.c. stosowanymi a contrario Sąd Okręgowy powództwo oddalił, a o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą słuszności. Zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013r., poz. 461) należne pozwanemu koszty zastępstwa procesowego wynoszą 3.600 zł. Ze względu na sytuację materialną powoda, mając na względzie, iż zwolniony został z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości w ocenie Sądu meriti zasadnym było zasądzenie od niego na rzecz Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego – art. 227 k.p.c. i art. 233 §1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów polegające na przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sposób błędny, w tym poprzez pominięcie zeznań świadka A. K. oraz zeznań powoda, którzy potwierdzili zaistnienie wypadku z dnia 11 marca 2011 r., w tym rodzaj urazu doznanego przez powoda oraz jego przyczynę, czyli niesprawne łóżko w celi powoda, oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił powstania szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy powstaniem szkody w postaci uszczerbku na zdrowiu a zaniechaniem pozwanego polegającym na tolerowaniu złego stanu drabinki łóżkowej;
2. naruszenie prawa procesowego – art. 232 k.p.c. w ten sposób, że Sąd uznał za niewystarczające dla uznania żądania powoda jego zeznania oraz zeznania świadka A. K. oraz pisemnych oświadczeń współosadzonych ;
3. naruszenie art. 328 §2 k.p.c. poprzez niewskazanie przez Sąd w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których odmówił dowodom powoda wiarygodności oraz niedostateczne wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa w ten sposób, że Sąd w treści uzasadnienia jedynie w oparciu o twierdzenia strony pozwanej i zeznania niektórych świadków uznał, że powód nie udowodnił roszczenia a materiał dowodowy nie przemawia za uznaniem, że uraz powoda był spowodowany zaniedbaniami pozwanego oraz poprzez niewskazanie przyczyn, dla których Sąd nie podał przyczyn, dla których odmawia wiarygodności zeznaniom powoda i świadków, w szczególności świadka A. K..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Pozwany Skarb Państwa nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady okazała się pozbawiona usprawiedliwionych podstaw.

Przed przystąpieniem do omówienia podniesionych w niej zarzutów Sąd Odwoławczy wskazuje, że podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, co w takim wypadku nie wymaga ich ponownego przytaczania. Tym samym nie podziela zarzutu sprzeczności tych ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a co miałyby być efektem wadliwej oceny dowodów, dokonanej zdaniem skarżącego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 §1 k.p.c. Kwestia ta zostanie szerzej omówiona w dalszej części rozważań, natomiast w tym miejscu odnieść się należy w pierwszym rzędzie do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w tej kwestii stanowiskiem Sądu Najwyższego, zarzut ten mógłby okazać się uzasadniony jedynie wówczas, gdyby niedostatki uzasadnienia nie pozwalały w ogóle na dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999/4/83, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC2000/5/100, z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 76/12, LEX nr 1229815). Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie, bowiem Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił poczynione przez siebie ustalenia faktyczne oraz dowody, na których się oparł, wskazał także podstawę prawną rozstrzygnięcia szeroko omawiając - wbrew zarzutom skarżącego- przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie dóbr osobistych. Wyczerpująco również Sąd omówił dowody przeprowadzone w sprawie, w tym dowody osobowe, jednoznacznie wskazując, jakim z nich dał wiarę i z jakich przyczyn, oraz jakim dowodom i dlaczego odmówił wiarygodności. Sąd Odwoławczy ma zatem możliwość przeprowadzenia kontroli instancyjnej wyroku, a dodatkowo wskazać należy, iż Sąd ten działając jako instancja merytoryczna dokonuje samodzielnej oceny poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i poprawności zastosowania prawa materialnego, zatem ewentualne usterki uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wpływają na ostateczną ocenę rozstrzygnięcia sprawy.

Przechodząc natomiast do zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Sąd Apelacyjny wskazuje w pierwszym rzędzie, że jego postawienie nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r. sygn. IV CK 387/04, Lex nr 177263 oraz z dnia 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

W niniejszej sprawie skarżący zarzut wadliwej oceny dowodów łączy przede wszystkim z oceną zeznań świadka A. K., którym Sąd Okręgowy dał wiarę, a mimo to - jak podkreśla skarżący - Sąd meriti nie uznał w oparciu o te zeznania w powiązaniu z zeznaniami powoda - że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie .

Skarżący nie dostrzega jednak, że zeznania świadka A. K. żadną miarą nie potwierdzają wersji wydarzeń podawanej przez powoda. Świadek ten zeznał jedynie odnośnie przebiegu zdarzenia: „pamiętam, że niosłem powoda na szpital, bo wyskoczyła mu przepuklina. Nie pamiętam dokładnego zajścia jak to się stało (...) drabinki były montowane na śruby, ale nie pamiętam na ile śrub. Nie pamiętam czy drabinka odpadła.”

Sąd Okręgowy dał tym zeznaniom wiarę, ponieważ były zbieżne z zeznaniami innych świadków współosadzonych z powodem, a oceny zeznań pozostałych świadków skarżący nie kwestionuje . W związku z tym nie sposób dopatrzeć się braku logiki w rozumowaniu Sądu Okręgowego, który dysponując zeznaniami świadków, z których żaden - poza P. H. - nie wskazywał na zły stan drabinek przyłóżkowych - miał w pełni usprawiedliwione podstawy do przyjęcia, że powód nie wykazał przebiegu zdarzenia, będącego podstawą jego roszczeń. Ponadto zasady doświadczenia życiowego wskazują, że gdyby w dniu 11 marca 2011 r. doszło - jak twierdzi powód - do oderwania się drabinki, to okoliczność ta nie mogłaby nie zostać dostrzeżona przez służby kwatermistrzowskie Aresztu Śledczego - koniecznym byłoby bowiem czy to jej naprawienie, czy też zamontowanie nowej. Tymczasem notatka z dnia 26 września 2009 r., w oparciu o którą Sąd pierwszej instancji poczynił ustalenia (k. 68 verte) nie wskazuje, aby takie zdarzenie zostało w ogóle odnotowane. Trafnie przy tym Sąd meriti wskazał, że z dokumentacji lekarskiej wynika, iż powód w czasie wywiadu zbieranego przez lekarza udzielającego mu pomocy po przedmiotowym zdarzeniu podawał, iż zeskoczył z łóżka i wówczas doszło do urazu.

W konsekwencji uprawnione było stanowisko Sądu orzekającego, który odmówił wiarygodności dowodowi z przesłuchania powoda w charakterze strony, skoro dowód ten nie korelował z żadnym z dowodów zebranych w sprawie, w tym co najistotniejsze - z dowodami zaoferowanymi przez samego powoda. Jeden tylko świadek P. H. twierdził, że drabinki ulegały odrywaniu, nie podając jednak bliższych szczegółów, i zeznaniom - tym jako

jednostkowym - Sąd Okręgowy nie dał wiary. Odnośnie tego dowodu skarżący jednak nie stawia zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c., a Sąd Odwoławczy jako związany wytkniętymi w apelacji zarzutami naruszenia prawa procesowego nie jest uprawniony do odmiennej oceny tych zeznań bez podniesienia stosownego zarzutu w apelacji.

Twierdzenia powoda, jakoby jego wersja wydarzeń miała podstawy w zeznaniach świadków (w szczególności w zeznaniach świadka K.) oraz w pisemnych oświadczeniach współosadzonych, są całkowicie gołosłowne i wręcz sprzeczne z tym, co faktycznie zeznał świadek K.. Natomiast pisemne oświadczenia, na które powołuje się w apelacji, nie zostały złożone do akt sprawy, stąd też nie sposób było na ich podstawie czynić żadnych ustaleń. Nadto materiał dowodowy nie wskazuje, aby w ogóle takie oświadczenia były przez współosadzonych sporządzane, żaden ze świadków nie potwierdził, aby takie oświadczenia pisał. Zatem czynienie pozwanemu zarzutu w uzasadnieniu apelacji, jakoby ich niezłożenie świadczyć miało na jego niekorzyść, nie ma oparcia w okolicznościach sprawy.

Konkludując, zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Sąd Odwoławczy uznaje za całkowicie chybiony. Z kolei argumentacja przywołana przez skarżącego na poparcie zarzutów naruszenia art. 232 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. wskazuje zdaniem Sądu Odwoławczego na to, że zarzuty te skarżący łączy z wadliwą jego zdaniem oceną dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz wadliwymi wnioskami wysnutymi przez Sąd meriti z zebranego materiału dowodowego. Ocenę tę strona może jednak kwestionować w ramach zarzutu dotyczącego naruszenia art. 233 §1 k.p.c. a jak wyżej wskazano – zarzut ten jest nieuzasadniony. Wprawdzie apelujący odwołując się do poglądów doktryny trafnie wskazał, że naruszenie art. 227 k.p.c. może nastąpić wówczas, gdy Sąd dopuścił dowód na okoliczności niemające znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania mogła mieć wpływ na wynik postępowania, jednak w dalszej rozważań skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy nie dokonał ogólnej oceny dowodów, które to stwierdzenie odnosi się wprost do prawidłowości zastosowania przez Sąd art. 233 §1 k.p.c., nie zaś do stosowania art. 227 k.p.c.

Uznając apelację co do zasady za nieusprawiedliwioną, Sąd Apelacyjny uznał jednak, że zachodzą podstawy do skorygowania zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania i szerszego zastosowania wobec powoda art. 102 k.p.c., za czym przemawia sytuacja majątkowa powoda pozbawionego wolności i nie mającego realnych możliwości poprawy tej sytuacji, co skutkowało całkowitym zwolnieniem go od kosztów sądowych w sprawie. Nadto doznając urazu skutkującego koniecznością poddania się zabiegowi operacyjnemu mógł on pozostawać w subiektywnym przekonaniu o słuszności swoich roszczeń.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił wyrok jedynie w zakresie w punktu drugiego nie obciążając powoda w ogóle kosztami postępowania, a w pozostałym zakresie oddalił apelację na mocy art. 385 k.p.c.

SSA Małgorzata Zwierzyńska SSA Mirosław Ożóg SSA Dariusz Janiszewski